

550. ZIMOLENCOVÝ VĚNEC

1032. (*Nápěv 409 [771], 535 (= 409 [995]), 536 [997—1000?]*);

Od Břeclavi

V tem Markovém dvorku
dvě růžičky stojí,
ja, Bože, přebože,
ty mně pěkně voňá.

Ale ta růžička
pomali odkvítá,
už sa mojej miuej
srdečko rozpuká.

Nepytaj, nepytaj,
naši mnia nedajú,
po veľkej fiauce
ve věnci hledajú.

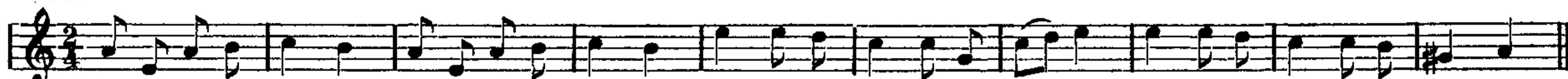
Jdite ich, mamičko,
jdite ich utrhnúť.
Nechaj ich, dcero má,
nechaj ich odkvítnúť.

Na tej našej střeše
houubička nese,
tak ona hrkotá,
dèvečku ven pytá!

Nechcu já, šohajku,
tvej fiauky věnca,
šak si já uviju
z teho zimolenca.

551. NÁŘEK NA RODIČE

1033.

V tom ra-čickým zá-mku měl jsem já ga-lán - ku, dyž jedna ho - di - na by - la, te-prv mně vy-pro-vo - di - la.

V tom račickém zámku
měl jsem já galánku,
dyž jedna hodina byla,
teprv mě vyprovodila.

až k tomu hustému boří;
mé srdce k ní láskó hoří.

Ach, vy rodičovi,
co ste vy takoví,
že nás spolu rozvádíte,
snad se pomsty nebojíte?

Vyprovodila mě
až k té myslivárně,

Ach, Bože, můj Bože!
Snad to byt nemože,
bych tě, má Terezko, dostal;
na věky bych v smutku ostal.

552. PÝCHA PŘEDCHÁZÍ PÁD

1034.

Od Jihlavy

V tom-to ze - le - ným há - ji - čku če - kal jsem ka - ždý deň, če - kal jsem ka - ždý deň na hol - či - čku.

V tomto zeleném hájíčku
[: čekal jsem každý deň :] na holčičku.

nechtěla mě více ani znáti.

Darmo bylo mé čekání,
neb za ní jezdili z města páni.

Hořké bylo mé vzdychání,
když jsem je vidíval jezdit za ní.

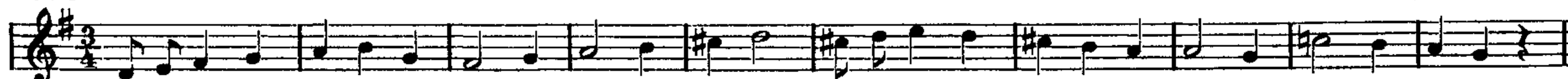
Chtěl jsem ji jen navštívit,

Však jest nyní všemu konec,
protože pozbyla cnostný věnec.

553. BUDITEL KOHOUT

1035.

Z Osvětiman

Vy breso-vské dě-včá-tka, kra - jní noc vám i - de, vy ga-lá - nů ne-má-te, kdo vás bu - dit bu - de.

Vy bresovské děvčátka,
krajní noc vám ide,¹⁾
vy galánů nemáte,
kdo vás budít bude?

Obudí nás, obudí
kohútek jařabý,
on vesele zazpívá,
dyž poletí z hřady.

Kohútek z hřady letí,
vesele si zpívá:
Stávej, milenko, hore,
už se rozednívá.

¹⁾ Krajní noc, ohlední, žebrácká